

πέζης, εἰς ἣν ἐκάθητο, ἦν ἀνηρτημένος καπνισμένος γεωγραφικός χάρτης τοῦ νομοῦ τῆς Νιέβρης· ἠγέρθη καὶ ἤρξατο παρρησιάζεσθαι μετὰ προσοχῆς τὸν χάρτην ἐκείνον, συγχρόνως δὲ ἐζήτει πληροφορίας παρὰ τοῦ κυρίου τοῦ καπηλείου. Ἐμαθεν οὕτως ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐτελεῖτο ἐμπορικὴ πανήγυρις εἰς Ἀγίον Ρ*, τρεῖς λεύγας μακρὰν τῆς Κόσιν.

— Ἐκεῖ θὰ εἶνε, ἐσκέφθη.

Ἐζήτησεν ἀμαζάν, ἵνα τὸν μεταφέρει εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο· μὴ εὐρὼν τοιαύτην ἐξεκίνησε πεζή. Ἐφθασε περὶ τὴν μεσημβρίαν καταπεπονημένος.

Ἐτελεῖτο ἀληθῶς πανήγυρις εἰς Ἀγίον Ρ*. Ἡ πλατεῖα ἦν πλήρης ζώων, προχείρων παραπηγμάτων καὶ παντοίων ἄλλων ἀντικειμένων, ἀλλ' οὐδ' ἔχνος σχοινοβάτων ὑπῆρχεν. Ἠρξατο ἀπελπιζόμενος, ὅτε σκέψις τις τῇ ἐπὶ ἦλθεν :

— Ὁ Κλαίρβαρ ἐθεάθη ἐσχάτως εἰς Παρισίους· μετέβη ἐκεῖ, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅπως προτείνῃ ἐπιχειρήσιν τινα εἰς τὸν Δακολάρ ἢ διὰ τὴν ζήτησιν τὴν συνδρομὴν του. Ἀναχωρῶν θὰ παρήγγειλεν εἰς τὸν θίασον νὰ σταθμεύσῃ μέχρι τῆς ἐπανόδου του. Ὅπερ, καὶ ἂν ὑποθεθῇ ἡ δραστηριότης τοῦ Δακολάρ, ἡ ἐπιχειρήσις δὲν θὰ εἶχεν ἔτι τελειώσει, ὁ δὲ θίασος θὰ ἔμενεν εἰς τὸ αὐτὸ μέρος. Ἐπομένως ἔπρεπε νὰ ὀδηγηθῇ οὐχὶ ἐκ τῶν πανηγύρεων καὶ τῶν συναθροίσεων τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ἐπιούσης, ἀλλ' ἐκ τῶν πανηγύρεων τῶν παρελθουσῶν ἐβδομάδων.

Οὕτω σκεπτόμενος ὁ Λαυρέντιος, ὑπελόγησεν ὅτι οἱ σχοινοβάται δυνατόν νὰ εὐρίσκοντο εἰς Β*, πέντε λεύγας μακρὰν τοῦ Ἀγίου Ρ*. Κεκοπιανῶς ὡς ἦτο ἡδυνάτει νὰ μεταβῇ εἰς Β* πεζή, εὐτυχῶς ὅμως εὐρε χωρὶκόν, ὅστις ἐδέχθη νὰ τῷ δώσῃ θέσιν εἰς τὴν ἀμαζάν του καὶ νὰ τὸν ὀδηγήσῃ ἐκεῖ.

Φθὰς εἰς Β* μετέβη ἐρωτῶν εἰς τὴν πλατεῖαν· μεγάλη δ' ὑπῆρξεν ἡ χαρὰ του ὅτε εἶδεν ὅτι δὲν ὑπελόγησε κακῶς.

Μέγα παράπηγμα, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἑξ μεγάλα τεμάχια πεπαλαιωμένου ὑφάσματος, ὧν τὰ δύο ἀπετέλουν τὴν ὁροφὴν, ὑψοῦτο ἐν τῷ μέσῳ τῆς πλατείας· ἐπὶ τῆς μῖας πλευρᾶς ὑπῆρχεν ἐξέδρα ἐκ σανίδων, ὅπισθεν τῆς ὁποίας ἦν ἡ θύρα τοῦ παραπήγματος, κεκλεισμένη κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην, καὶ ἄνωθεν αὐτῆς ὑπερμεγέθους ἐπιγραφή : *Θεάτρον τῶν οἰκογενειῶν*.

— Ἐδῶ εἶνε ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος ἀφῆσας στεναγμὸν ἀνακουφίσεως.

Οὐδεὶς κρότος ἠκούετο ἐν τῷ παραπήγματι· ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐβλεπέ τις φιλήσυχόντινα κάτοικόν τῆς συνοικίας.

— Πού νὰ εὐρίσκονται οἱ φίλοι ; ἐσκέπτετο ὁ Λαυρέντιος.

Ἐβάδιζε κύκλῳ τῆς πλατείας καὶ εἶδε εἰς μίαν αὐτῆς γωνίαν δύο ἀμάξας κεκλεισμένας, ὁμοίας πρὸς ὑπερμεγέθη κιβώτια· ἀριστερὰ ἦτο εἰς καχεκτικὸς ἵππος, δεξιὰ δὲ νεαρὰ ρακένδιτος γυνὴ θυλάζουσα τὸ τέκνον τῆς· εἰς μέγας κύων ἐκάθητο παρ' αὐτῇ.

Οἱ λησται ἀπουσίαζον, δὲν ἦτο δὲ καιρὸς νὰ εἰδοποιήσῃ ὁ Λαυρέντιος τὴν ἐνωμοτίαν τῆς χωροφυλακῆς, ἥς εἶχε παρατηρήσει τὴν σημαίαν εἰς ἑκατὸν βημάτων ἀπόστασιν, ἄνωθεν μεγάλης θύρας, εἰς τὴν κυριωτέραν ὁδὸν τοῦ χωρίου.

Ἐπρεπε νὰ περιμεῖνῃ καὶ νὰ παρατηρήσῃ.

Μετ' ὀλίγον ἠννόησεν, ὅτι ἡ γυνὴ ἐκείνη εἶδεν αὐτόν. Ἀπεσύρθη ὀλίγον, ὥστε νὰ κρυβῇ εἰς τὴν γωνίαν τῆς οἰκίας. Μετὰ μίαν στιγμὴν εἶδεν ἐρχόμενον ἐκ τοῦ ἐναντιοῦ μέρους ἄνδρα ὑψηλὸν καὶ ἰσχνόν, μὲ ἀπαισίαν μορφήν, ὅστις ἐφαίνετο κρύπτων δέμα τι ὑπὸ τὴν βλοῦζάν του. Ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ὅστις βεβαίως ἀπετέλει μέρος τοῦ θιάσου, ἐπλησίασεν εἰς μίαν τῶν ἀμαζῶν, εἰσῆλθεν ἐν αὐτῇ καὶ μετ' ὀλίγον ἐξῆλθεν, ἀφήσας τὸ δέμα, ὅπερ ἔφερε. Μετὰ τοῦτο μετέβη πλησίον τῆς γυναικὸς, μετ' ἧς ἤρξατο συνομιλῶν.

Ὁ Λαυρέντιος ἠννόησεν ὅτι περὶ αὐτοῦ ὠμίλου, διότι παρατήρησεν ὅτι ἀμφότεροι ἠτένιζον πρὸς τὸ μέρος, εἰς ὃ εὐρίσκετο. Μετ' ὀλίγον ὁ ἄνθρωπος διητυνῶνθαι πρὸν αὐτόν καὶ τὸν ἐπλησίασεν.

— Αἱ ! λοιπόν, σύντροφε, φαίνεται πῶς σοῦ ἀρέσει αὐτὸ τὸ μαγεῖρι· εἰς τὸ δρόμο ... ὅλο ἐκεῖ κυτᾶζει.

— Ναί, μὲ ἐνδιαφέρει.

— Πλησίασε λοιπόν, μὴ φοβᾶσαι, καὶ ἂν τὸ λέγῃ ἡ καρδιά σου θὰ φᾶμε μαζὺ σὲ λιγάκι.

— Εὐχαριστῶ, βιάζομαι.

— Δὲν φαίνεται νὰ βιάζεσαι, ἀφοῦ ἔχεις ἐδῶ μισὴ ὥρα ποῦ χάσκεις.

— Κάποιον ζητῶ.

— Ἀ ! ... καὶ τὸν ζητᾶς ἐδῶ ;

— Πράγματι.

— Ναί, ἐκεῖ μέσα στὸ ἀμάξι εἶνε ἕνας μαγκλαρὸς ποῦ ροχαλίζει 'σὰν λύκος. Αὐτὸς θὰ εἶνε ἐκεῖνος ποῦ ζητᾶς.

— Ἀδύνατον ! ὁ ἄνθρωπός μου ροχαλίζει εὐγενέστερον.

— Ἀς εἶνε, ἔλα μέσα νὰ πάρουμε καὶ τι καὶ 'μπορεῖ νὰ ἔλθῃ αὐτὸς ποῦ θέλεις.

— Ἐστὼ ! εἶπεν ὁ Λαυρέντιος.

Καὶ ἠκολούθησε τὸν σχοινοβάτην.

Τὸ συμβᾶν τοῦτο δυσηρέστησεν αὐτόν· δὲν ἤθελε νὰ πλησιάσῃ τοὺς σχοινοβάτας, πρὶν βεβαιωθῇ ὅτι ὁ Δακολάρ εἶχεν ἐπανελθεῖ μεταξὺ αὐτῶν. Οὐχ ἦττον ἐφάνη ἀποδεχθεῖς εὐχαρίστως τὴν πρόσκλησιν.

Ὁ σχοινοβάτης ἐκεῖνος ἦτο ὁ ἀκροβάτης Βαντερνὸ, εἰς τῶν ἀρχαιοτέρων τῆς συμμορίας. Ὁ Λαυρέντιος ἀνεγνώρισεν αὐτόν ἐκ τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ἀναστήματος καὶ ἐκ τῆς περιγραφῆς τοῦ Λουβέν. Ἐκάλεσεν αὐτόν διὰ τοῦ ὀνόματός του. Ὁ Βαντερνὸ ἀνεσκήρτησε καὶ ἠτένισεν ὑπόυλως τὸν Λαυρέντιον.

— Μὲ γνωρίζεις ; ... ἠρώτησε.

— Ναί, ὁ Λουβέν μοι ὠμίλησε περὶ σοῦ.

— Ἀ ! Τὸν γνωρίζεις τὸν Λουβέν.

— Καλλίστα, εἶνε φίλος μου.

Ὁ Βαντερνὸ συνωφρυνῶν ὁ ἄνθρωπος

ἐκεῖνος, ὅστις ἦτο φίλος τοῦ Λουβέν, ἦτο βεβαίως κατάσκοπος. Ἐν τούτοις προσεποιήθη.

— Καὶ τί γίνεται, ὁ κακόμοιρος ; εἶνε πολὺς καιρὸς ποῦ δὲν τὸν εἶδα, ὑπέλαβεν.

— Εἶνε φυλακισμένος.

— Ἀ ! ἀλήθεια ... τόσῳ τὸ χειρότερο ! Μὰ εἶνε παμπόνηρος 'σὰν τὴν ἀλεπού καὶ θὰ γλυτώσῃ.

— Μόνος του εἶν' ἀμφίβολον. Ἀλλὰ καί ποιος θὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Καὶ αὐτὸς ὁ καί ποιος εἶσαι σύ ;

— Ναί, καὶ δι' αὐτὸ ἦλθα ἐδῶ.

— Παράξενον νὰ ἔλθῃς ἐδῶ ... ἀφοῦ ὁ Λουβέν εἶνε φυλακισμένος εἰς τὸ Παρίσι.

— Ἀλήθεια, ἀλλὰ εἶνε ἐδῶ ἕνας ἄλλος, ὁ ὁποῖος νομίζεται ἀσφαλὴς καὶ ὅμως τρέχει καὶ αὐτὸς σπουδαῖον κίνδυνον καὶ ἐρχομαι νὰ τὸν εἰδοποιήσω !

— Ἀ ! διαφέρει. . . εἶπεν ὁ Βαντερνὸ.

Ὅπερ ἐσήμαινεν : Ἐχει καλῶς, θὰ τὸ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΕΤΡΟΥ ΔΕΛΑΚΟΥΡ

Η ΩΡΑΙΑ ΜΑΡΙΩΝ

[Συνέχεια]

Ἀλλὰ τότε, πᾶν ὅ,τι διηγούντο ὑφίστατο πραγματικῶς ; Ἦτο λοιπὸν ἀληθές ὅτι ἡ παρισινὴ ἀστυνομία ἐμάχετο ἀενάως κατὰ τάξεώς τινος ἀνθρώπων, οἵτινες τὴν ἐνέπαιζον διὰ τοῦ θράσους των καὶ τὴν ἐμυκτηρίζον ἀδιακόπως ;

Ὁ καιρὸς ἦτο πολὺ τιμὸς καὶ ἔδει νὰ σπεύσωσιν οἱ ἀντίπαλοι ἀφ' ἐτέρου ἐφαίνοντο θρασυτάτοι, καὶ πολὺ πιθανόν, βοηθούμενοι ὑπὸ τῆς ἀδρανεῖας τῆς ἀστυνομικῆς καὶ δικαστικῆς ἀρχῆς, νὰ καθίσταντο κινδυνωδέστατοι.

Ἡ ἀφίξις τοῦ κυρίου Μπουθάρ διέκοψε τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων τοῦ κυρίου Περνελέν.

— Εἴσθε μόνος ; εἶπεν ὁ τελευταῖος οὗτος.

— Ὁ κύριος Λεβέλ ἔχει ἐργασίαν.

— Καθίστατε, ἔχομεν νὰ ὁμιλήσωμεν περὶ πραγμάτων πολὺ σπουδαίων.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ὑπήκουσεν ἐρωτῶν :

— Εἶνε καμμία νέα ὑπόθεσις ;

— Ὁχι, μία παλαιά.

— Εἰς τὴν ὁποίαν ἔλαβον μέρος ;

— Μάλιστα. Ἡ ὑπόθεσις δὲ Φερουζόλ.

— Ἀ ! τί τρέχει πάλιν ;

— Πρέπει νὰ τὴν ἀνασυστήσωμεν ἐξ ολοκλήρου.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἀνεσκήρτησεν.

— Νὰ τὴν ἀνασυστήσωμεν ! ἀλλὰ ...

— Ἡ ἐὰν προτιμάτε, νὰ ἐπανορθώσωμεν διαδικασίαν πεπλανημένην.

— Δὲν ἐννοῶ. Μήπως ἠκολούθησκαμεν ψευδὲς ἔχνος ;

— Πλεῖστα, παρασκευασθέντα τεχνηέντως ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων μας.

— Ὑπὸ τῶν ἀντιπάλων μας ; Εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ;

— Μάλιστα. Ὑμεῖς, ὁ κύριος Λεβέλ καὶ ἐγὼ ἠπατήθημεν ἐντελῶς.

— Ἀλλά...

— Γνωρίζω τί μέλλετε νὰ μοῦ ἀποκριθῆτε. Τὰ φαινόμενα μᾶς ἠπάτησαν. Καὶ εἰς τὴν ἀπάτην ταύτην τῶν φαινομένων ὀφείλεται ἡ σύλληψις καὶ φυλάκισις νέου ἀθώου, κατηγορηθέντος ἐπὶ ἐγκλήματι.

— Ὡστε, ἀπήντησεν ὁ Μπουβάρ χωρὶς νὰ συγκινηθῇ, ὁ νεανίας δὲν εἶνε ἐνοχος ; Ὁ κύριος Περνελέν ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἄφωνος. Ὁφείλε νὰ καταστήσῃ εἰς τὸν ἐπιθεωρητὴν γνωστοὺς τοὺς λόγους, οἵτινες προεκάλεσαν τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ Μαξίμου; Ὁχι, ἀναμφιβόλως, διότι, ὅσονδήποτε καὶ ἂν ἀπεδίδετο σέβας πρὸς τὴν ληρθεῖσαν ἀπόφασιν, θὰ ἐκατηγορεῖτο ἔσως ἐπὶ μεροληψίᾳ ἀξιωματικῶν. Πρὸς τοῦτο, δὲν ἦτο προτιμότερον νὰ γνωστῇ ἡ ἀλήθεια κατὰ τὴν τελευταίαν μόνον στιγμὴν ;

Τοῦτο καὶ ἐσκέφθη ὁ κύριος Περνελέν.

— Μάλιστα, εἶπεν, ὁ νέος ἐκεῖνος ἦτο ἀθῶος. Χωρὶς νὰ ἔχω ἀποδείξει ὑλικὰς διὰ τὴν ἀθώότητά του, ἔχω τοιαύτας ἡθικὰς, τόσον ἀληθεῖς, ὥστε χθὲς ἀπέδωκα εἰς αὐτὸν ἐλευθερίαν διὰ βουλεύματος.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ἐπαναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης ;

— Ναί, πρὸς τιμὴν τῆς δικαιοσύνης καὶ πρὸς ἱκανοποίησιν τῆς παρισινής ἀστυνομίας, ἐπεδείξατε, κύριε Μπουβάρ, ἐπιζηλον ἱκανότητα κατὰ τὴν ἑναρξιν τῆς ἀνακρίσεως ταύτης.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ὑπεκλίθη.

— Ὡ ! δὲν σὰς προσεκάλεσα ἐνταῦθα ὅπως σὰς κάμω ἀπλῶς φιλοφρονήσεις. Ἐὰν κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην σὰς ὁμιλῶ περὶ τῆς ἱκανότητός σας, τοῦτο προέρεται, διότι, ὁμολογουμένως, ἔχετε τοιαύτην, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα προτερήματα ἱκανὰ νὰ σὰς ἐξασφαλίσωσιν ἐν τῇ ἀστυνομικῇ ὑπηρεσίᾳ θέσιν περιβλεπτον. Σὰς λέγω πρὸς τοῦτο, ὅτι ἀποδίδω μέγα συμφέρον εἰς τὴν διεξαγωγὴν τῆς ὑποθέσεως ταύτης. Θέλετε νὰ μὲ βοηθήσετε ὅλως ἰδιαιτέρως, ὅπως ἀνακαλύψωμεν τοὺς ἀληθεῖς δολοφόνους τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ ;

— Μάλιστα τὸ ἐπιθυμῶ. Ἀλλὰ διατί λέγετε τοὺς δολοφόνους ;

— Ἀκούσατε ἰδοὺ ποῖαι εἶνε αἱ πληροφορίαι, τὰς ὁποίας ἀπὸ χθὲς συνέλεξα.

Καὶ ὁ ἀνακριτὴς διηγήθη εἰς τὸν Μπουβάρ πᾶν ὅ,τι ἔμαθεν, ἐν σχέσει πρὸς τὴν ἀπαγωγὴν τῆς μητρὸς τοῦ Μαξίμου.

— Πραγματικῶς, εἶπεν ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ, ὁ νεανίας αὐτὸς εἶχεν ἓνα φίλον.

— Ναί.

— Κἀποῖον μαρκήσιον δὲ Βονεῖλ. Δυνάμεθα νὰ ἐρευνήσωμεν τὰ προηγούμενα τοῦ κυρίου τούτου, πρᾶγμα λίαν εὐκολον ἄλλως τε, καὶ νὰ προσπαθῶμεν νὰ μάθωμεν τί ἔκαμε κατὰ τὴν νύκτα, κατὰ τὴν ὁποίαν τὸ κακούργημα ἐξετελέσθη. Δὲν διατείνομαι ὅτι αὐτὸς εἶνε ὁ αὐτουργὸς τῆς δολοφονίας· ἀλλ' ἀφοῦ ἀπεδείχθη

ὅτι ἠπατήθημεν, καὶ ὅτι ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ ἐφονεύθη, ἀναγκαιῶς ὑπάρχει δολοφόνος. Καὶ ἀφοῦ οὗτος δὲν εἶνε ὁ Μαξίμος, βεβαίως θὰ εἶνε κἀνεὶς ἄλλος. Ὁφείλω νὰ σὰς ὁμολογήσω, κύριε ἀνακριτά, ὅτι μία λεπτομέρεια αὐτῆς τῆς ὑποθέσεως ἰδιαιτέρως μ' ἐξέπληξεν.

— Ἀ ! ποῖα ;

— Ὡς παρατηρήσατε, κατὰ τὴν διεξαγωγὴν καὶ ἐκ τῶν ἱατροδικαστικῶν ἐκθέσεων τοῦ ἱατροῦ Δουσατέλ, μεθ' ὁποίας ἐτιτηδείοτητος διεπράχθη τὸ ἐγκλήμα. Ἐκ ταύτης ἀποδεικνύεται ὅτι ὁ αὐτουργὸς εἶνε ἄνθρωπος λίαν ἔμπειρος, τολμῶ εἰπεῖν, ἐγκληματικῇ ἐπιστημότης. Ἡ πρώτη σκέψις παντὸς κατηγορουμένου συνίσταται εἰς τὴν εὐρεσιν ἐνὸς ἄλλοι, ὁ δὲ Μαξίμος οὐδόλως ἠδυνήθη νὰ καταθέσῃ ποῦ διήλθε τὸν χρόνον τοῦ κατὰ τὴν νύκτα τοῦ κακούργηματος. Ἐκ τούτου τεκμαίρεται κἄπως ἡ ἀθώότης του, διότι εἶμαι βέβαιος, ὅτι ὁ ἀληθὴς δολοφόνος θὰ ἔχει ἐφεύρει ἐν ἄλλοι.

— Ἔχετε δίκαιον. Ὁ ἀτυχ...

Ὁ κύριος Περνελέν διεκόπη ἀποτόμως. Μετὰ μικρὸν ἐπανέλαβεν :

— Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αὐτὸς ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ ἀνemίχθη εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν !

— Ὡ ! δὲν λέγω ὅτι εἶνε ὁ δολοφόνος· ἐν τούτοις ἀπὸ σήμερον θὰ τὸν ἐπιτηρῶ πανταχοῦ. Ἀφ' ἑτέρου, πρέπει νὰ μάθωμεν τίνι τρόπῳ εἰσῆχθη εἰς τὸ δωματίον τοῦ Μαξίμου τὸ φιαλίδιον μὲ τὸ ὑδροκυανικὸν ὀξύ.

Ἀφ' ἧς ὁ ἐπιθεωρητὴς ἠγέρθη, πλήτων τὸ μέτωπον.

— Ἀλλὰ τώρα βλέπω καθαρά, καθαρώτατα. Περιέργον πῶς ἠπατήθην ! ἐγὼ, ἀρχαῖος ἀνιχνευτὴς !

— Τί τρέχει ;

Ὁ Μπουβάρ ἐπλησίασε ζωηρῶς τὸν κύριον Περνελέν, καὶ λησμονῶν τὸ σέβας, τὸ ὅποion ὤφειλεν εἰς τὸν δικαστὴν, ἔλαβε τὴν χεῖρά του καὶ τὴν ἔσφιγγεν ἰσχυρῶς.

Ὡς πρὸς τὸν ἀνακριτὴν, οὗτος, ἀντὶ ν' ἀγανακτῆται ἕνεκα τοῦ οἰκαιοτάτου κινήματος τοῦ ἐπιθεωρητοῦ, παρετήρησε τὸν Μπουβάρ ἀτενῶς, ἀναμένων μετὰ συγκινήσεως ν' ἀκούσῃ πᾶν ὅ,τι ἐμελλε νὰ τῷ εἴπῃ.

— Τί συμφέρον εἶχεν ὁ δολοφόνος, ὅπως ἐπιρρίψῃ τὴν κατηγορίαν ἐναντίον τοῦ Μαξίμου ; Πρὸς τὸ παρὸν τὸ ἀγνοῶ, διότι, ἐννοεῖτε καλῶς τί μέλλω νὰ σὰς εἴπω, δὲν ἐπρόκειτο μόνον ὅπως διαφύγῃ τῆς δικαιοσύνης ὁ φονεὺς τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ κατηγορηθῇ καὶ νὰ συλληφθῇ, ὡς καὶ συνέβη, ὁ ἀθῶος ἐκεῖνος νεανίας.

Βεβαίως ὅτι, ἐὰν οἱ δολοφόνους ἤθελον, οὐδέποτε θ' ἀνεκαλύπταμεν τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς κόμητος. Ἀλλὰ δὲν τὸ ἔκαμον, διότι ἤθελον νὰ τεθῇ εἰς ἐνέργειαν ἡ ἀστυνομία ὅπως ἀνακαλύψῃ τὸν φονέα. Καὶ ὡς τοιοῦτον ἐξέλεξαν τὸν Μαξίμον, ἕνεκα μεγάλου συμφέροντός των, ὅχι διὰ νὰ τὸν καταστρέψωσιν ἀπλῶς, ἀλλὰ διὰ ν' ἀτιμάσωσι τὸ ὄνομά του.

— Αὐτὸ τὸ ὅποion λέγετε εἶνε ἀληθές· στατον, ἀπήντησεν ὁ ἀνακριτὴς σφίγγων καὶ οὗτος ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ ὀξυδερκοῦς πράκτορος.

— Καί, ἐξηκολούθησεν ὁ Μπουβάρ, ποῖος ἄλλος ἐκτός τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ ἐγνώριζε τόσον ἀκριβῶς τὴν κατάστασιν τοῦ Μαξίμου ;

— Προδῆλως.

— Πρὸς τοῦτο, ἔμαθον, κατόπιν νέων ἐρευνῶν, ὅτι ὁ Μαξίμος δὲν κατοικοῦσε εἰς τὴν οἰκίαν, εἰς τὴν ὁποίαν συνελήφθη, παρὰ πρὸ ὀλίγου μόνον χρόνου, μετεβάινεν δὲ εἰς αὐτὴν σπανιώτατα, διέμενεν ὅμως διαρκῶς εἰς τὴν οἰκίαν τῆς μητρὸς του, εἰς Μπατινιόλ.

— Τῆς μητρὸς του !

— Μάλιστα, μιὰς κυρίας Μαριών, χήρας ἀξιοσεβάστου.

Καὶ ἀφίσας τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Περνελέν, ὁ Μπουβάρ ὠπισθοδρόμησε βήματα τινὰ, προσθέσας διὰ φωνῆς σοβαρωτέρας :

— Τὸ ἐπαναλαμβάνω καὶ ἐπιμένω ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε στενῶς συνδεδεμένος μετὰ τοῦ Μαξίμου διὰ νὰ γνωρίζῃ ὅτι κατοικοῦσε εἰς ἄλλην οἰκίαν καὶ νὰ μὴ τὴν συγχύσῃ μετ' ἐκείνην τῆς κυρίας Μαριών. Αὐτὸς εἶνε ὁ στενὸς φίλος τοῦ πρώην κατηγορουμένου, ὁ μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲν ἐξετάζω ἐὰν εἶνε συνένοχος ἢ δράστης τοῦ κακούργηματος· τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ὁ ἐνοχος, ἢ οἱ ἐνοχοί, ἐγνώριζον τὴν ἄλλην ἐκείνην κατοικίαν. Τί συνέβη λοιπόν ; Ἐκρυσῆν ἐν πειστήριον, μεγάλης σπουδαιότητος, τὸ φιαλίδιον δηλαδὴ τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος, εἰς ἓν τῶν ἐπίπλων τοῦ νεανίου, καὶ ἐπειδὴ ἐγνώριζον ὅτι ἡ δικαιοσύνη, ὀρμωμένη ἐκ τοῦ παραδόξου εἵδους τοῦ θανάτου τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, θὰ ἐνῆργει ἐρεῦνας, ἠθέλησαν νὰ προσελκύσωσι τὴν προσοχὴν τῆς ἐπὶ τῆς κατοικίας τοῦ νέου φοιτητοῦ, ὅπως εἰς αὐτὴν ἀνακαλυφθῇ τὸ φιαλίδιον περὶ τοῦ ὁποίου πρόκειται. Καὶ πρὸς τοῦτο μετεχειρίσθησαν μέσον ἀπλούστατον, κλέψαντες καὶ γνωστοποιήσαντες τὴν κλοπὴν εἰς τὸν ἀστυνόμον τοῦ τμήματος.

Προδῆλως οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ ἐγνώριζον ἐντελῶς ὅτι θὰ ἐνηργοῦντο ἀνακρίσεις περὶ τῆς κλοπῆς, τοιοῦτοτρόπως δὲ θὰ ἀνεκαλύπτετο τυχαίως τὸ σοβαρὸν πειστήριον. Ὁμολογουμένως ἡ ἐνέδρα ἦτο χονδροειδεστάτη, καὶ ὅμως ἠπατήθημεν. Τί φρονεῖτε περὶ ὧν τούτων, κύριε ἀνακριτά.

— Ὅτι ἔχετε καθ' ὁλοκληρίαν δίκαιον καὶ ὅτι τὰ πράγματα συνέβησαν ὅπως πρὸ ὀλίγου τὰ ἐξεθέσατε, ἐλπίζω δὲ ὅτι, διὰ τῆς ἀνεγνωρισμένης δραστηριότητός σας, θὰ φθάσωμεν εἰς αἶσιον ἀποτέλεσμα, ἂν καὶ γνωρίζω ὅτι ἔχομεν νὰ κάμωμεν μὲ ἀνθρώπους πολὺ ἔμπειρους.

— Ὡ ! μεῖνате ἥσυχος, κύριε ἀνακριτά· εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐντὸς ὀλίγου θὰ ἔχομεν τὴν λύσιν τῆς ὑποθέσεως αὐτῆς.

— Πολὺ ὀλίγον γνωρίζω τοὺς Παρισίους, διότι εἶνε ὀλίγος καιρὸς ἀφ' οὗ ἦλθον. Ἐν τούτοις, κατενόησα τὴν με-

γάλην ἀπόστασιν τὴν ὑπάρχουσαν ἀπὸ τῆς Λέσχης, ἀπὸ τῆς ὁποίας ἐξῆλθεν ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ, μέχρι τοῦ ὀρυχείου Παντέν, ὅπου εὐρέθη τὸ πτώμα του. Νομίζω ὅτι ἰδιαίτερον συμφέρον παρεκίνησε τοὺς δράστὰς ὅπως ἐκλέξωσιν ὡς τόπον ἐκτελέσεως τοῦ ἐγκλήματος τὸ μέρος αὐτό. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο δὲν πιστεύετε ὅτι δύναται πολὺ νὰ μᾶς βοηθήσῃ εἰς τὰς νέας ἐρεῦνας μας ;

— Δὲν εἶμαι τῆς γνώμης σας, κύριε ἀνακριτᾶ· δὲν παραδέχομαι τὴν προμελέτην, ὅσον ἀφορᾷ τὸ μέρος· νομίζω ὅτι μόνη ἡ Τύχη ὠδήγησε τὸν δολοφόνον καὶ τὸ θῦμά του εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο. Ἀλλὰ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ ἀνακαινίσωμεν ὅλας τὰς φάσεις τῆς δολοφονίας αὐτῆς.

— Κατὰ τὴν διαδικασίαν ἐπεζητήσα νὰ συνδυάσω καταλλήλως ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ ἐγκλήματος· ἀλλὰ δὲν ἐπέτυχον.

— Σχεδὸν πάντοτε κατὰ κακὴν μαίραν ἀπατᾶται τις ὅταν ὠδηγῆται ὑπὸ ὑπονομιῶν μόνον. Σήμερον ἔχομεν βᾶσιν στερεωτέραν κατὰ πολὺ τῆς πρώτης. Δὲν θὰ ἐπανεέλθω ἐπὶ τῶν ἐξηγήσεων, τὰς ὁποίας διετύπωσα πρὸ ὀλίγων στιγμῶν περὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς δολοφονίας. Ὑμεῖς φαίνεται παραδεχόμενοι ἐν σύστημα, καὶ ἐγὼ ἔτερον, ὅπως διάφορον τοῦ ὑμετέρου. Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἀναπτύξω τὸ σχέδιον, διὰ τοῦ ὁποίου ὑποπεύομαι ὅτι ἐξετελέσθη τὸ ἐγκλημα. Εἶνε φανερόν, ὅτι ὁ κόμης δὲ Φερουζόλ ἀνεμένετο κατὰ τὴν ἑξῆσιν του ἐκ τῆς Λέσχης ὑπὸ προσώπου, τὸ ὁποῖον ἐγνώριζε κάλλιστα τὰ σημαντικὰ κέρδη τοῦ παίχτου.

Ὁ ἀνακριτὴς εἰς σημεῖον κατανεύσεως ἠρέσθη νὰ κινήσῃ τὴν κεφαλὴν.

Ὁ Μπουβάρ ἐξηκολούθησεν :

— Ἐνταῦθα ἡ ἀνάκρισις προσκόπτει. Ἀφοῦ ὁ πρῶτος κατηγορούμενος εἶνε ἀθῶος, ποῖος ἠδύνατο νὰ περιέμενε τὸν κύριον δὲ Φερουζόλ; Πῶς ἐγνώριζε τὰ κέρδη τοῦ θύματός του, καὶ τίνι τρόπῳ εἶχε μάθει ὅτι οὗτος ἠθέλει ἀναχωρήσει ἀπὸ τὴν Λέσχην κατὰ τὰς ἑνδεκά καὶ ἡμίσειαν! Δὲν ἐμάθομεν παρὰ τοῦ κυρίου Δουβουᾶ, τοῦ σπουδαίου αὐτοῦ μάρτυρος τῆς κατηγορίας, ὅτι ἐκτὸς τοῦ Μαρξίμου δὲν ἀνεχώρησε κανεὶς ἄλλος τῆς Λέσχης, παρὰ μίαν ὥραν μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ εὐτυχοῦς παίχτου ; Ἐδῶ πράγματι ὑπάρχει κώλυμα ἀνυπερβλήτων· καὶ ὅμως ἐλπίζω νὰ ὑπερπηδήσω πᾶν ἐμπόδιον. Ἐξακολουθῶ. Ὁ ἄγνωστος, ὁ ὁποῖος ἐπερίμενε τὸν κόμητα δὲ Φερουζόλ, ὁποιοσδήποτε καὶ ἂν ἦτο, βεβαίως θὰ εἶχε τὰς σχέσεις του· ἐχίονιζε, καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὰς ἑνδεκά τῆς νυκτός, μὲ τὸν ἐλεεινὸν μάλιστα καιρὸν ἐκεῖνον, οἱ δρόμοι εἶνε παντᾶπασιν ἔρημοι.

Βεβαίως ὁ δολοφόνος θὰ ἐπαρουσιάσθῃ ἐνώπιον τοῦ κόμητος ὡς ἐκ τύχης· ἀμφότεροι θὰ ἐσταμάτησαν ὀλίγας στιγμᾶς. Ἀκολουθῶς ὁ ἄγνωστος, μανθάνων, ἢ προσποιούμενος ὅτι γνωρίζει, τὸ κέρδος τοῦ κυρίου δὲ Φερουζόλ, θὰ ἐξεδήλωσε

φόβους περὶ τῆς ἀσφαλείας τοῦ κόμητος, μόνου εἰς τὸν δρόμον, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν καὶ μὲ τόσον σημαντικὸν ποσόν. Θὰ ἐπρότεινε εἰς τὸν Νορμανδὸν ἰδιοκτήτην νὰ τὸν συνοδεύσῃ μέχρι τῆς οἰκίας του, ἕνεκα φόβου ἐνδεχομένης κακῆς συναντήσεως καὶ ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ θὰ ἐδέχθη. Ἡ κατοικία τοῦ τελευταίου αὐτοῦ δὲν ἀπείχε πολὺ καὶ ἐν τούτοις ἦτο ἀνάγκη ὁ δολοφόνος νὰ βραδύνῃ τὸ βῆμα τοῦ συντρόφου του.

Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ ἄγνωστος θὰ ἐπρότεινε νὰ πιάσουν ἀμάξι, καὶ ἡ πρότασις αὕτη, ἕνεκα τῆς κακῆς καταστάσεως τῶν δρόμων, ὑποθέτω, ὅτι θὰ ἐγένετο εὐχαρίστως δεκτή. Δυστυχῶς δὲν μᾶς εἶνε δυνατόν νὰ ἐξακριβώσωμεν τὸ τελευταῖον τοῦτο σημεῖον· διότι, ὡς γνωρίζετε, ἡ διεύθυνσις τῆς ἀστυνομίας δὲν ἠδυνήθη νὰ μάθῃ τὸν ἀμαξηλάτην, ὁ ὁποῖος εἶχεν ὠδηγήσει δύο ἀνθρώπους μέχρι τοῦ Παντέν ἢ ἐκεῖ που πλησίον. Ἐν τούτοις εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἔπιασαν ἀμάξι. Τίς οἶδε μάλιστα, ἐὰν ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἦτο συνένοχος τοῦ δολοφόνου ;

Τώρα, ἐντὸς τῆς ἀμάξης διεπράχθη ὁ φόνος ; Ἡ ἀμάξι, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι ἐντὸς αὐτῆς ἐφονεύθη ὁ κόμης, ἐπροχώρησε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ὀρυχεῖον ; Δὲν ἐσταμάτησε καθ' ὁδόν ; Καὶ κατὰ τὰς δύο περιπτώσεις, θὰ ἐδέχθη νὰ ἐξαχθῇ τὸ πτώμα ἐκ τῆς ἀμάξης, τὸ ὁποῖον βεβαίως θὰ παρητήρησεν ὁ ἀμαξηλάτης. Τούναντίον, ἡ ἀμάξι θὰ ἐχρησίμευσεν εἰς τὸν ἄγνωστον μόνον ὡς μέσον, ὅπως ἀπομακρύνῃ τὸ θῦμά του ἐκ τῆς συνοικίας ἐκείνης, διότι ἐπὶ τέλους ἠδύνατο ν' ἀναγνωρισθῇ ὑπὸ προσώπων γνωρίμων του. Καὶ ἡ δευτέρα αὕτη ὑπόθεσις εἶνε ἡ πιθανωτέρα, οὕτω δὲ ὑποστηρίζεται ἡ προηγουμένη μου γνώμη, ὅτι δηλαδή ἡ Τύχη ὠδήγησε τὸν δολοφόνον εἰς Παντέν.

Ὁ ἀστυνομικὸς πράκτωρ ἔστη, ὅπως σκεφθῇ ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα.

Εἶτα ἐπανεέλαθεν :

— Ἰδοὺ λοιπὸν τί συνέβη. Ὁ ἄγνωστος εἶχε διατάξῃ τὸν ἀμαξηλάτην νὰ τοὺς ὠδηγήσῃ εἰς κανὲν μέρος ἐκτὸς τῶν Παρισίων, εἰς τὸ ὀρυχεῖον Παντέν, παραδείγματος χάριν. Διὰ τῶν ἐκθέσεών μου γνωρίζετε ὅτι ἡρώτησα τοὺς ὑπαλλήλους τῶν διαφυλίων τελῶν ἐκείνης τῆς νυκτός, ἀλλὰ κατὰ κακὴν τύχην δι' ἡμᾶς, περισσότεραι τῶν τριακόντα ἀμαξῶν εἰσῆλθον καὶ ἐξῆλθον τοῦ Παντέν, ἐκ τοῦ μέρους τοῦ ὀρυχείου, ἀπὸ τῆς ἐνδεκάτης τῆς νυκτός μέχρι τῆς πέμπτης πρωϊνῆς ὥρας.

Πῶς διεσκέδασαν τὸν κόμητα διὰ νὰ μὴ ἐκπλαγῇ ἐκ τῆς μεγάλης ταύτης πορείας ; Ἀγνοῶ.

Ἡ ἀμάξι ἐσταμάτησεν ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς εἰσόδου τῶν Παρισίων ; Πιστεύω μᾶλλον εἰς τὴν δευτέραν αὐτὴν ὑπόθεσιν. Ἀλλ' ἐὰν δὲν παραδεχθῶμεν τὴν συνενοχὴν τοῦ ἀμαξηλάτου, ὁ κύριος δὲ Φερουζόλ θὰ κατήλθε τῆς ἀμάξης ζῶν μετὰ τοῦ... φίλου του.

— Καὶ πιστεύετε εἰς τὴν συνενοχὴν του ;

— Θετικά, ὄχι.

— Ἀλλὰ πῶς ἀποδεικνύετε τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα μετεχειρίσθη ὁ δολοφόνος, ὅπως ὠδηγήσῃ τὸ θῦμά του μέχρι τοῦ μέρους, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνευρέθη. Προδήλως, ἐὰν ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἦτο συνένοχος, ὁ φονεὺς δὲν θὰ ἐπήγαγε μέχρι τοῦ ὀρυχείου, ἀλλὰ θὰ ἐσταμάτα εἰς μέρος, τὸ ὁποῖον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξεγείρῃ τὴν δυσπιστίαν του.

— Ἐχετε δίκαιον. Ἐν τούτοις δὲν πιστεύω εἰς τὴν συνενοχὴν τοῦ ἀμαξηλάτου.

— Ἀλλ' ὑμεῖς αὐτός, ἐκ τῆς ἀνακαλύψεως τῶν ἐνδυμάτων, δὲν εἶπατε ὅτι ὑπῆρχον συνένοχοι ;

— Ὁμολογῶ ὅτι δὲν μοὶ εἶνε εὐκολον ν' ἀπαντήσω καθαρὰ εἰς τὴν ἐρώτησίν σας αὐτήν. Ἰδοὺ τί σκέπτομαι : Τὸ ἐγκλημα αὐτὸ ἦτο προμελετημένον ἢ ἀπρομελετητόν ; Κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὴν συνενοχὴν τοῦ ἀμαξηλάτου, τὴν ἐκλογὴν τοῦ Παντέν ὡς τόπου τοῦ κακουργήματος, ἕνα ἢ περισσότερους συνενόχους, οἱ ὁποῖοι περιέμενον εἰς ὠρισμένον μέρος, ἐνδύματα προητοιμασμένα, ὅπως ἐνδύσωσι τὸ πτώμα καὶ οὕτως ἀποτρέψωσιν εὐκολώτερον τὰς ἐρεῦνας τῆς ἀστυνομίας.

Καὶ τότε ὀλίγον ἐνδιαφέρει ἐὰν ἡ δολοφονία ἐξετελέσθη ἐντὸς ἢ ἐκτὸς τῆς ἀμάξης. Ὡς βλέπετε, κατὰ τὴν πρώτην περίπτωσιν, τὰ γεγονότα συνδέονται φυσικῶς πρὸς ἄλληλα. Ἀλλ' ἡ περίπτωσις αὕτη δὲν εἶνε ἡ ἀληθὴς καὶ θὰ τὸ ἐνοήσετε πάραυτα. Βεβαίως ὅτι ἡ Τύχη, μόνη, ὠδήγησε τὸν ἄγνωστον, φίλον ἄλλως τε τοῦ κόμητος δὲ Φερουζόλ, νὰ φονεύσῃ τὸν τελευταῖον τούτων. Ὁ Νορμανδὸς ἰδιοκτήτης διήρχετο ἐκ Παρισίων, ὅπου εἶχε φθάσει τὴν προηγουμένην ἡμέραν, δὲν ἔφερε δὲ μαζὺ του χρήματα πολλὰ καὶ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ προΐδῃ, δύο ἢ τρεῖς ὥρας πρὸ τοῦ ἐγκλήματος, τὸ σημαντικὸν κέρδος τοῦ θύματος κατὰ τὸ χαρτοπαίγνιον.

Μὴ λησμονῆτε ὅτι μόνον τὸ μέγα ποσὸν τῶν διακοσίων πενήτηκοντα χιλιάδων φράγκων προεκάλεσε τὴν διάπραξιν τοῦ κακουργήματος. Ὡστε ἡ ὑπόθεσις τῆς προμελέτης καταπίπτει ἀφ' ἐαυτῆς, διότι ἦτο φυσικῶς ἀδύνατον νὰ προετοιμασθῇ, ἐντὸς τόσον ὀλίγου χρόνου, καὶ ἐκτελεσθῇ ἐν περίπλοκον σχέδιον. Ὁ δολοφόνος ἐνήργησεν ἀπρομελετήτως, ἀνευ οὐδεμιᾶς προπαρσκευῆς· ὁ ἀμαξηλάτης δὲν ἦτο συνένοχος αὐτοῦ, καὶ κατὰ συνέπειαν, ὁ κόμης ἐξῆλθε ζῶν ἐκ τῆς ἀμάξης. Συνένοχοι λοιπὸν δὲν ὑπῆρχον, καθὼς δὲν εἶχε προσχεδιασθῇ καὶ τὸ μέρος.

Ἐξω τῶν Παρισίων, ὁ ἄγνωστος ἀπηλλάγη τοῦ θύματός του διὰ τοῦ ὑδροκυανικοῦ ὀξέος. Πρὸς τὸ παρὸν ὁμως ἀδυνατῶ νὰ ἐξηγήσω τίνι τρόπῳ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠδήγησε τὸν κόμητα μέχρι τοῦ ὀρυχείου τοῦ Παντέν.

— Καὶ τὰ ἐνδύματα ;

— Τὰ ἐνδύματα ! Ἐδῶ περιπλέκεται ἡ μυστηριώδης αὐτὴ ὑπόθεσις.

Ὁ κλητὴρ διανοίξας τὴν θύραν διέκοψε τὴν συνδιάλεξιν ταύτην ἀναγγέλλων τὴν παρουσίαν τοῦ ἱατροῦ κυρίου Δουσατέλ.

— Ἄς εἰσέλθῃ, εἶπε ζωηρῶς ὁ κύριος Περνελέν.

Μετὰ μίαν ὥραν ὁ ἐπιθεωρητὴς Μπουθάρ καὶ ὁ ἱατρὸς ἐξήρχοντο τοῦ γραφείου τοῦ ἀνακριτοῦ, ἔνθα ἐσκέφθησαν ὀριστικῶς διὰ τίνος τρόπου ὤφειλον νὰ ἐνεργήσωσιν ὅπως πραγματοποιήσωσι τὰς ἐπιθυμίας των.

Κατὰ τὴν ἐκ τοῦ δηκαστηρίου ἐξοδόν των, ὁ κύριος Δουσατέλ ἔθλιψεν ἰσχυρῶς τὴν χεῖρα τοῦ ἐπιθεωρητοῦ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας λέγων αὐτῷ :

— Λοιπόν, ἀπεφασίσθη· θὰ ὑπάγετε ἐκεῖ κάτω.

— Μάλιστα, κύριε.

— Θὰ σὰς ἐπανιδῶ αὖριον ;

— Ναί, διότι πιθανόν νὰ λάβω ἀνάγκην τῆς συνδρομῆς σὰς.

* *

Νῦν μεταβαίνομεν εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ ἐντιμοτάτου μαρκησίου κυρίου Καρόλου δὲ Βονεῖλ, κατοικίαν τὴν ὁποίαν οὐδεὶς τῶν φίλων του εἰγίνωσκε, διότι, ἔνεκα σπαυδαίων λόγων, ὁ ἀξιόλογος νέος, ἐτήρει πάντοτε σιωπὴν ὁσάκις τὸν ἡρώτων περὶ τοῦ μέρους ἔνθα κατῴκει.

Ὁ ὥραϊος μαρκήσιος, ὁ ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὁ εὐγενής, ὁ πλούσιος, ὁ καταθέλων διὰ τῆς συμπεριφορᾶς του πάσας καὶ πάντας μεθ' ὧν συναναστρέφετο, κατῴκει εἰς μικρὰν οἰκίαν, περιέχουσαν ἀτάκτως πενιχρά τινα ἐπιπλα, κατὰ τὴν ὁδὸν Καβέ, ἥτοι εἰς τὸ κέντρον τῆς συνοικίας Γκουτόρ, ἔνθα καθ' ὁλοκληρίαν ἐλλείπουν τὰ ἀριστοκρατικὰ μέγαρα.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ κύριος Μπουθάρ ἀπεχαιρέτα τὸν ἱατρὸν Δουσατέλ, τοῦτέστι περὶ τὴν μεσημβρίαν, ὁ κύριος δὲ Βονεῖλ ἦτο ἐξηπλωμένος ἐπὶ κλίνης ρυπαρᾶς, τὸ ἐπικάλυμμα τῆς ὁποίας ἀπειραρίθμους ἔφερον ὅπας. Ἡ ἐπίπλωσις τοῦ δωματίου του συνίστατο εἰς δύο ψιθίνους καθέκλας παλαιότητας, εἰς τραπέζαν χυλὴν καὶ εἰς κιβώτιον ἐφθαρμένον ἐπὶ τῆς ἐστίας ὑπῆρχε λεκάνη ἡρωτηριασμένη καὶ δοχεῖον ἐκ πορσελάνης. Πρὸς τούτοις, ἐφ' ἐτέρας μικρᾶς ξυλίνης τραπέζης, εὕρισκοντο σάπων, βελόναι, καρφίδες, κλωστή, χάρτης ἐπιστολῶν, φέρων σήματα μαρκησίου, διάφοροι φάκελλοι δέματά τινα, κτλ. Ἐν τῇ ἐστίᾳ, ἀσθενὴς πυρὰ βῆξ ἀνθρώπων μικρὰν ἀπέδιδε θερμότητα.

Ἀλλὰ κατὰ παράδοξον ἀντίθεσιν, ἀπέναντι τῆς εὐτελοῦς ταύτης ἐπιπλώσεως, προδιδούσης πενίαν μεγάλην, ὑπῆρχον ἐπὶ ἄλλης τραπέζης πολυτίμητα τινα κοσμήματα, ἀξίως ὑπερόγκου, φέροντα δ' ἕκαστον τ' ἀρχικὰ γράμματα τοῦ ὀνόματος τοῦ κυρίου δὲ Βονεῖλ ἐν καλλιτεχνικῷ συμπλέγματι μετὰ τῶν σημάτων μαρκησίου. Ὡσαύτως, ἐπὶ τῆς ἰδίας τραπέζης, ὑψοῦντο στήλαι λουδοβικεῶν, ἐκθαμβοῦσαι τὸ ὄμμα καὶ ἐπιτείνουσαι τὴν διαφο-

ρὰν τὴν ὑφισταμένην ἐναντι τῆς ἐλεεινότητος τῆς κατοικίας. Διὰ τὴν μαρκήσιον κατῴκει εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην ἢ μάλλον εἰς τὴν τρώγλην αὐτήν, ἥς οἱ τοῖχοι ἐστεροῦντο κονιάματος καὶ τὸ δάπεδον σανίδων κατὰ τὸ πλεῖστον ; Ἄγνωστον. Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι οὐδέποτε ἐν τῇ κατοικίᾳ ταύτῃ εἰσῆλθεν ὁ ὀφθαλμὸς ἀδικοκρίτου.

Ἐξηπλωμένος ὁ δὲ Βονεῖλ, ὡς ἄνωτέρω εἶπομεν, ἐπὶ τῆς κλίνης του, ἐσκέπτετο βεβήως. Ἀναμφιβόλως ὅμως θὰ ἐσκέπτετο τὴν στιγμὴν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ κακουργιοδικεῖου τοῦ Σηκουάνα ὁ φίλος του Μάξιμος.

Κτύπημα ἐπὶ τῆς θύρας διέκοψε τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων του. Ὁ Καρόλος ἀνεσκίρτησε καί, πάντῃ ἀνήσυχος, εὕρισκετο ἐν ἀμηχανίᾳ τί νὰ πράξῃ.

Ποῦτος λοιπὸν ἤρχετο εἰς τὴν οἰκίαν του ; Δεύτερον κτύπημα ἤκούσθη, ἰσχυρότερον τοῦ πρώτου. Ὁ νεανίας ἠγέρθη βιαίως, ἐφόρεσε τὴν περισκελίδαν του καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Ἄ ! εἶσαι σύ, Νικέζ ! αὐτὴν τὴν ὥραν !

— Ναί ! σοῦ φέρω μίαν εἰδησιν πολὺ εὐχάριστον.

— Ποῖαν ; ἠρώτησεν ὁ Καρόλος.

— Ὁ ἀγαπητός σου φίλος Μάξιμος ἀπελύθη χθὲς τῶν φυλακῶν.

Ὁ μαρκήσιος ἐπροχώρησεν ἀποτόμως πρὸς τὸν νεοελθόντα.

— Τί λέγεις ;

— Τὴν ἀλήθειαν.

— Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἀδύνατον !

— Δυστυχῶς δὲν εἶνε ἔτσι.

— Τέλος, ἐξηγήσου.

— Ἀπλούστατα. Ὁ ἀνακριτὴς ἐξέδωκε χθὲς βούλευμα ἀπαλλακτικόν.

— Καὶ τότε !...

— Ἐδῶ χρειάζεται ἐπιτηδεϊότης.

— Εἴμεθα χαμένοι !

— Συγγνώμην, εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ ἀπροσδόκητος ἐπισκέπτης. Εἶσαι χαμένος, ἢ καλλίτερα θὰ ἦσο, ἐὰν δὲν ἠρχόμην νὰ σὲ προειδοποιήσω διὰ νὰ λάβῃς προφυλακτικὰ μέτρα ἐναντίον πάσης ἀπροόπτου περιστάσεως καί. . .

— Ἀλλὰ πῶς τὸ γνωρίζεις ;... Διὰ τὴν ἐξεδόθη τοιοῦτον βούλευμα ;... Τί τρέχει ;... Τί συνέβη ;...

— Δὲν εἶμαι ἀδρανής, ὅπως σὺ ἀπ' ἐναντίας, εἶμαι ἐνήμερος τῶν διατρεχόντων. Ἐκάμαμε μεγάλην ἀνοησίαν νὰ ἀφήσωμεν νὰ μᾶς δραπετεύσῃ αὐτὴ ἡ κυρία Μαριών, διότι εἶμαι βεβαιότατος ὅτι μόνη αὐτὴ ἐπροκάλεσε τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ υἱοῦ της. Πῶς τὸ κατώρθωσεν ; ἄγνωσθ' ἢ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἀπὸ χθὲς ὁ φίλος σου εἶνε ἐλεύθερος καὶ καθὼς ἔμαθα, καταγίνεται ν' ἀνκαλύψῃ τὸν ἀληθὲς δολοφόνον.

— Πρέπει νὰ σκεφθῶμεν περὶ τοῦ πρακτείου !

— Ἀκουσέ με. Ἐξετίμησα πολὺ τὰ ἔξοχα προτερήματά σου καὶ διὰ τοῦτο μὲ βλέπεις ἐδῶ κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν.

Χάρις εἰς τὰς συμβουλὰς μου, ἐξηκολούθει νὰ κατοικῇ εἰς αὐτὸ τὸ δωμάτιον ἐνθυμούμαι ὅτι ἡ γνώμη μου δὲν σοῦ ἤρρεσεν, ἀλλὰ κατόπιν ἐνόησες τὴν πραγματικὴν τῆς ἀξίας. Ἐν τούτοις, διέπραξες μεγάλην ἀφροσύνην, τὴν ὁποίαν σοῦ εἶνε εὐκολον νὰ ἐπανορθώσης.

— Ποῖαν ; διέκοψεν ἐν ἀγωνίᾳ καὶ ἰδρωτὶ περιρρεόμενος ὁ ἐντιμότατος μαρκήσιος.

— Τί χρειάζονται ἐδῶ μέσα πολυτελεῖ ἀντικείμενα ; τὸ χρυσοῦν αὐτὸ κηροπήγιον, τὰ πολυτίμητα αὐτὰ κοσμήματα καὶ τόσα ἄλλα πράγματα μεγάλης ἀξίας ; Συμβιβάζονται πρὸς τὴν ἐλεεινὴν κατάστασιν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ.

— Ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται !...

— Μάλιστα, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται μαρκήσιος δὲ Βονεῖλ. Ἀλλὰ πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ συζητήσωμεν περὶ τῆς πολιτικῆς σου καταστάσεως. Πρὸς τούτοις, τί χρειάζονται αὐτὰ τὰ χαρτονομίσματα καὶ αὐτὰ τὰ λουδοβικεῖα, ἔτσι, ἀπλωμένα ἐπάνω 'στὸ τραπέζι ; Ἐλα, κρύψε τα εἰς ἀσφαλέστερον μέρος καὶ γίνου πάλιν ὅ,τι ἦσο καὶ πρὸ τινων ἐβδρημάτων. Διότι, πρέπει νὰ γνωρίζῃς ὅτι, ἐὰν τὸ ἀδιάκριτον βλέμμα τῆς ἀστυνομίας—καὶ ἡξέυρεις καλὰ ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ εἶνε πάντοτε πολὺ ἀδιάκριτος—πέσῃ ἐδῶ μέσα διὰ νὰ κάμῃ ἐρευνὰς, δὲν πρέπει νὰ εὕρῃ τίποτε παράξενο.

— Καὶ πῶς ! νομίζεις....

— Ὅχι νομίζω, ἀλλὰ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ζητήσουν νὰ μάθουν λεπτομερῶς τὰς μυστικὰς ἐνεργείας τοῦ στενοῦ αὐτοῦ φίλου τοῦ Μάξιμου, ὁ ὁποῖος ὀνομάζεται μαρκήσιος Καρόλος δὲ Βονεῖλ.

Ὁ μαρκήσιος ἀνεσκίρτησεν ἐλαφρῶς.

— Καὶ τί θέλει ἐδῶ μέσα ἡ ἀστυνομία ; ἀπήντησεν.

Ὁ Νικέζ ἐγέλασε σαρκαστικῶς καὶ παρετήρησε τὸν δὲ Βονεῖλ συρίζων ἤχον τινά.

— Ἄς παραδεχθῶμεν, εἶπεν, ὅτι ὁ μαρκήσιος ἔχει ἐντελῶς ἤρμενον τὴν συνείδησιν, καὶ κατὰ συνέπειαν δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ τίποτε· λοιπόν, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ἐρευνᾶν δὲν θὰ λείψουν, διότι, νὰ ἦσαι βέβαιος, ὅτι μέλλουν νὰ ἐνασχοληθοῦν διὰ σέ, ἐὰν δὲν ἔχουν ἤδη ἀρχίσει. Εἶνε ἀληθές, ὅτι δὲν ἡξέυρουν τὴν διεύθυνσίν σου, ἀλλὰ δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ τὴν μάθουν.

— Καὶ δὲν νομίζεις ὅτι ἡ ἀθλιότης αὕτη τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς οἰκίας μου θέλει ἐξεγείρει περισσότερον τὴν προσοχὴν τῆς ἀστυνομίας ;

— Διὰ τὴν ;

— Διότι διαφέρει πάρα πολὺ ἀπὸ τὴν ἐξωτερικὴν κατάστασιν τοῦ μαρκησίου δὲ Βονεῖλ. Γνωρίζουν ὅτι κατέχω μεγάλην περιουσίαν καὶ συνεπῶς θέλει προξενήσει μεγάλην ἐντύπωσιν ἡ κατοικία μου πενιχρότατα ἐπιπλωμένη.

— Πλανᾷσαι, ἀγαπητέ μου, πλανᾷσαι οἰκτρῶς. Λησμονεῖς ὅτι ἐδῶ εἰς τὴν συνοικίαν Ὁρφέρ δὲν γνωρίζουν καθό-

λου τὸν τρόπον, κατὰ τὸν ὅποιον διαχει-
μιά κοινωνικὴ τάξις, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ
αὐτὸν ἀνήκει. Ὑπόθεσε πρὸς στιγμήν ὅτι
δὲν γνωρίζουν ἀκριβῶς τὴν προέλευσιν
τῶν πόρων σου· ὅτι δὲν ἠξεύρουσιν ὅτι ὁ-
φείλεις τὸ πᾶν νὰ θυσιάῃς διὰ τὰς ἐξω-
τερικὰς σου σχέσεις, ὅτι κερδίζεις εἰς τὸ
χαρτοπαίγιον τὸ ἀναγκαῖον χρῆμα διὰ
νὰ ἐνδύσῃς ἀμέμπτως, διὰ νὰ τρώῃς εἰς
τὰ καλλίτερα ἐστιατόρια καὶ νὰ δέχεσαι
προσκλήσεις χοροῦ καὶ γευμάτων. Καὶ ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει, νομίζεις ὅτι ἡ ἀστυ-
νομία θὰ εὕρῃ παράδοξον τὴν γλισχρο-
τητα τοῦ κατ' οἶκον βίου σου; Ἐκεῖνο,
τὸ ὅποῖον θὰ τοὺς ἐξέπληττεν, εἶνε ἡ ἀ-
φρονία αὐτῆς τῶν νομισμάτων; Ἐχε, ἀλλ'
ὀλίγα· τὰ ἄλλα κρύψε τα, διότι ἀποτε-
λοῦν φορικτὴν ἀντίθεσιν πρὸς τὰ λοιπὰ
σου ἀντικείμενα. Σὲ βεβαιῶ, ὅτι θὰ ἔλ-
θουν ἐδῶ. Πρέπει νὰ ἐξακολουθῇς νὰ κα-
τοικῇς εἰς τὴν τρώγλιν αὐτήν· καὶ τοῦτο
θὰ ἐξαφανίσῃ τὰς ἀμφιβολίας τῆς ἀστυ-
νομίας, περισσότερον πάσης ἄλλης προ-
φυλάξεως. Πράγματι, πῶς θὰ παραδε-
χθῶμεν, ὅτι ὁ δράστης...

— Σιωπὴ! εἶπε ζωηρῶς ὁ μαρκήσιος
διακόπτων τὸν Μέντορά του· ὑπάρχουσι
σκέψεις, τὰς ὁποίας δὲν πρέπει κανεὶς νὰ
τὰς ἐκφράζῃ.

— Ἔστω! Σκοπεύεις λοιπὸν νὰ ἀκο-
λουθῇς πάντοτε τὰς συμβουλὰς μου;

— Καθ' ὁλοκληρίαν.

— Ἐχεις ἐδῶ πολλὰ χαρτονομίσμα-
τα, κρύψε τα· ἐπίσης καὶ αὐτὸν τὸν χρυ-
σόν, εἰς μέρος ὅμως, τὸ ὅποῖον νὰ μὴ
δύνανται νὰ ὑποπτευθῶσιν.

— Ναί, ἔχεις δίκαιον.

— Καὶ τώρα, ἐξακολούθει νὰ διάγῃς
καθὼς καὶ πρότερον. Κατόπιν θὰ ὁμιλή-
σωμεν περὶ ἄλλων πραγμάτων.

— Ἀλλὰ ποία θὰ εἶνε ἡ διαγωγή μου
ἀπέναντι τοῦ Μαξίμου;

— Περὶ τούτου τώρα θὰ συνομιλήσω-
μεν ὡσαύτως καὶ περὶ ἐνὸς σχεδίου θρα-
συατοῦ, ἀλλὰ τὸ ὅποῖον μοὶ φαίνεται
ὡς τὸ μόνον ἱκανὸν μέσον διὰ νὰ ἀπο-
στρέψῃ ὀριστικῶς τὴν προσοχὴν τῆς ἀστυ-
νομίας. Μήπως μὰς ἀκούουν;

Λέγων ταῦτα ὁ ἄγνωστος ἐπλησίασε
πρὸς τὸν ταῖχον, τὸν ὅποιον ἐξήταζε κτυ-
πὼν αὐτόν.

[Ἔπεται συνέχεια].

Π. Σ.

ΣΥΝΑΓΩΝΙΣΜΟΣ

Διήγημα εὐτράπελον.

ΠΕΤΡΩ ΒΕΝΕΡΗ

Εἰς Βενι-Σουλῆ

Καὶ ὁ μὲν, ὠνομάζετο, χωρὶς νὰ τὸ θέ-
λῃ, Μιχαὴλ Δαρμένος. Ὁ δ' ἄλλος, Ἀν-
τώνιος Ἀρκουδιάρης.

Ὁ πρῶτος ἦτον ἀρτοποιός. Ὁ δεύτε-
ρος χαρτοπῶλης. Αἱ σύζυγοι ἀμφοτέρων
ἦσαν ὑπανδρευμένοι καὶ εἶχον, ἡ μὲν Μα-
ρία τὸν Μιχαὴλ, ἡ δὲ Σουσάννα τὸν Ἀν-
τώνιον. Ὁ Μιχαὴλ εἶχεν ἰδιόκτητον φούρ-
νον, τριάκοντα ὀκτὼ ἔτη, δύο παιδάκια
καὶ χρόνιον βῆχα. Ὁ δὲ Ἀντώνιος, ἐν

χαρτοπωλεῖον ὑπ' ἐνοίκιον, μίαν καμποῦ-
ραν ἐπὶ τῆς ράχews, ἐφ' ἧς, ἄλλως τε,
πρὸ διετίας εἶχον συσσωρευθῇ τεσσαρά-
κοντα ὀκτὼ ἔτη, ἀλλ' ὅμως δὲν εἶχε παι-
διά, οὔτε χρόνιον βῆχα.

Ὁ κ. Δαρμένος ἦτο κοντός, εὐρωστός,
βλαξ καὶ κάπως πεπαιδευμένος, θυμώδης
καὶ εὐπιστός. Ὁ δὲ κ. Ἀρκουδιάρης ὑ-
ψηλός, ἰσχνός, ἡλίθιος, ὀξύθυμος καὶ οὐ-
δεμίαν συγγένειαν εἶχε μὲ τὸν Ἅγιον Θω-
μάν, τὸν ἐπικληθέντα Δίδυμον.

Τὸ κατὰστημα τοῦ κ. Δαρμένου ἔκειτο
ἀκριβῶς ἀπέναντι τοῦ καταστήματος τοῦ
κ. Ἀρκουδιάρη.

Ἐκπληκτός ὁ ἀναγνώστης — ἀνεξαρ-
τήτως φύλου — θὰ ἐρωτήσῃ βεβαίως:
Καὶ τί συναγωνισμός δύναται νὰ ὑπάρξῃ
μεταξὺ ἐνὸς φούρναρη καὶ ἐνὸς χαρτο-
πῶλου! Μήπως ὁ εἰς δύναται νὰ κλέπτῃ
τοὺς πελάτας τοῦ ἄλλου; Τὸ πολὺ πολὺ
ἤμπορεῖ νὰ κλέπτῃ τοὺς ἰδικούς του...

Ἐχει δίκαιον ὁ ἀναγνώστης. Ἀλλ' ὅ-
μως συναγωνισμός ὑφίστατο, καὶ συνα-
γωνισμός λυσσώδης, τρομερός.

Ἰδοὺ δὲ πόθεν οὗτος προήλθεν:

Ἡμέραν τινά, ἐνῶ ὁ κ. Δαρμένος κα-
τεγίνετο ξεφουρνίζων, ἔφθασεν ὁ φίλος
τοῦ κ. Γαρσονάκης καὶ δικηγόρος τοῦ συ-
νάμα, πρὸς δὲ καὶ πελάτης αὐτοῦ τε καὶ
τοῦ κ. Ἀρκουδιάρη, καὶ τῷ ἐκόμισεν τὴν
θλιβεράν ἐδῆσιν, ὅτε ἡ δίκη, ἥν κατὰ τοῦ
κ. Κατσιφιασμένου εἶχεν, ἀπωλέσθη, ὅτι
ἐξεδόθη ἀπόφασις καταδικάζουσα αὐτόν
ἵνα, καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως,
πληρώσῃ τῷ ἐνάγοντι δραχμὰς νέας 183
καὶ $\frac{41}{100}$, ἐντόκος ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς
ἀγωγῆς, μέχρις ἐξοφλήσεως, καὶ ὅτι μετ'
ὀλίγον ἡ ἀπόφασις αὕτη θὰ τῷ ἐκοινο-
ποιεῖτο.

Ὁ κ. Δαρμένος, ὡς εἰκός, ἐξεχύθη εἰς
ὑβρεῖς κατὰ τοῦ δικηγορικοῦ σώματος ἀ-
πάσης τῆς ὑψηλίου.

— Μὰ τί σοὺ φταίνει οἱ δικηγόροι, ἀ-
δελφέ! Πῶς τὸ θέλεις δηλαδὴ, ἐνῶ ἔχεις
ἀδικον, νὰ σὲ κάνουν νὰ ἔχῃς δίκαιον! Οἱ
δικηγόροι δὲν ὑπερασπίζονται τοὺς ἀδί-
κους, ἀλλὰ τοὺς δικαίους. Τὸ ὄνομά των
ἐμφαίνει καλλίστα τὴν εἰδικότητά των.

Ὁ ἀξιώτιμος κ. Γαρσονάκης, διακρι-
νόμενος ἐπὶ αὐστηρότητι ἡθῶν, δὲν ἠγά-
πα τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ μόνον διότι αὕτη
ἦτο γυμνή.

— Νὰ μοὺ κάνῃς τὴν χάριν νὰ σιω-
πήσῃς! Ἀκοῦς ἐκεῖ! Νὰ χάσω ἑκατὸν
ὀγδοῇντα πέντε δραχμαίς, ἔστ' ἀ καλὰ κα-
θοούμενα!

— Ἐν πρώτοις ἔχεις λάθος· δὲν εἶνε
ἑκατὸν ὀγδοῇντα πέντε, ἀλλὰ ἑκατὸν ὀγ-
δοῇντα τρεῖς καὶ λεπτὰ σαράντα ἑν.
Δεύτερον, τὰς ἔχασες, διότι εἶχες ἀδικον.
Τρίτον, διότι τῆς ἐκέρδισεν ὁ κύριος Κα-
τσιφιασμένος. Τέταρτον, διότι εἶχεν ἐ-
κεῖνος δίκαιον νὰ τῆς κερδίσῃ. Πέμπτον,
διότι...

— Μ' ἐξεκούφανες! Ἐγὼ ἔξερω πῶς
ἐσεῖς οἱ καλαμαράδες, μ' ἐκεῖνα τὰ ἀπο-
τρόπαια χαρτιά σας, τὸ ἄσπρο τὸ κάνετε,
μαῦρο καὶ τὸ μαῦρο κίτρινο! Ἐγὼ ἔξερω,
πῶς ἂν ἐκρεμοῦσαν ὅλους τοὺς δικηγόρους

τοῦ κόσμου, ὅλους αὐτοὺς τοὺς χαρτο-
φάγους, ὁ κόσμος θὰ ἦτον εὐτυχέστερος!

— Ὑπερβαίνεις τὰ ὅρια, φούρναρη.

— Φούρναρης, ναί. Μὰ εἶμαι καλλίτε-
ρος ἀπὸ ἐκεῖνον τὸν ἀντικρυνόν, τὸν Ἀρ-
κουδιάρη, τὸν βλάκα!... Ἀχ, μωρέ, ὅ-
ταν συλλογίζωμαι ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχαν
χαρτοπῶλαι καὶ βιβλιοπῶλαι, δὲν θὰ εἶ-
χαν κανένα λόγον ὑπάρξεως οἱ δικηγόροι
καὶ οἱ δικασταί, ἔτσι μοῦρχειται, νὰ τρέξω
νὰ βαλῶ φωτιὰ σ' ἐκεῖνο τὸ ἄτιμο μα-
γαζί...

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ λογικὴ τοῦ κ.
Δαρμένου δὲν ἦτο κυριολεκτικῶς σύμφω-
νος πρὸς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀριστοτελικῆς
φιλοσοφίας, ἀλλ', ὡς βλέπετε, ὁ κ. Δαρ-
μένος ἦτον ἡρεθισμένος, καὶ ὡς ἐκ τού-
του, ἄξιος συγγνώμης.

Ὁ κ. Κατσιφιασμένος ἀνεφώνησεν:

— Βρὲ κάθησαι ἡσυχα, παληοφούρναρη,
καὶ προσπάθησε νὰ καθαρίσῃς πρῶτα κα-
λὰ τὸν φούρνόν σου ποὺ εἶνε ὅλο ἄλειμμα.

— Ἀλειμμα;...

— Δὲν βλέπεις τί μαγαζί ἔχει ὁ ἀντι-
κρυνός σου; Λάμπει. Δὲν βλέπεις μὲ τί
ἀνθρώπους ἔχει νὰ κάμῃ; Μὲ ἱατροὺς, κα-
θηγητάς, δικηγόρους, ποιητάς, συγγρα-
φεῖς... Ἐσὺ ἔχεις ἓνα μαγαζί ποὺ βρωμᾷ.
Ἐχεις νὰ κάμῃς μὲ ἀνθρώπους τῆς τε-
λευταίας τάξεως. Σιώπα, λοιπόν, καὶ ἀ-
ναγνώρισον τὴν ὑπεροχὴν τῶν χαρτοφά-
γων!

— Ἐσὺ, τώρα νὰ πᾶς ἐπὶ τὸ διάβολο, ἀ-
νέκραξεν ὁ κ. Δαρμένος σφίγγων τὰς πυγ-
μὰς του καὶ τρίζων τοὺς ὀδόντας, ὡς εἰ
προὔτιθετο νὰ ἐκχωρήσῃ τὸ ἐπώνυμόν του
εἰς τὸν κ. Γαρσονάκην, ἐσὺ, νὰ φύγῃς
τώρα, καὶ νὰ γυρίσῃς μετὰ δέκα πέντε
ἡμέρας, καὶ τότε βλέπεις ἂν τὸ μαγαζί
μου βρωμᾷ ἢ ὄχι. Ἀεῖντε, πήγαινε!

Καὶ ὁ κ. Γαρσονάκης, ἀπῆλθε μούρ-
μουρίζων:

— Ἀ! εἶνε τῆς ζέστης...

★

★

Ὁ κ. Δαρμένος, εὐθύς μετὰ τὴν ὑπο-
χώρησιν τοῦ κ. Γαρσονάκη, ἐπεφόρτισεν
ὕπνρησιν τινὰ τοῦ φούρνου νὰ ἐξακολου-
θήσῃ τὸ ξεφούρνισμα, αὐτὸς δέ, ἀλλάξας
ἐνδύματα, ἀπῆλθε, καὶ μετὰ δύο ὥρας ἐ-
πέστρεψε, συνοδευόμενος ὑπὸ δωδεκάδος
κτιστῶν, ξυλουργῶν, σιδηρουργῶν καὶ
χρωματιστῶν.

— Νὰ ὁ φούρνος! τοῖς εἶπε μεθ' οὗ ὕ-
φους ὁ Ἑρνάνης λέγει τῷ Δὸν Σίλβα:
«Ecco il pegno!» Ἐννοῶ νὰ γίνῃ ἀρι-
στούργημα! Ἐβαλα κατὰ μέρος χίλιες
δραχμαίς γι' αὐτό, μὰ, κυτᾷτε καλὰ!
Δὲν θέλω νὰ τοὺς πεταξῶ ἐστὼν ἀγέρα!
Ἐμπρὸς λοιπόν! Στὴ δουλειά!

★

★

Μετὰ δέκα ἡμέρας, ὁ ἐλεεινὸς ἐκεῖνος
φούρνος κατέστη ὄντως κατὰ τι ὥρατον.
Ἐλαμπεν, ἔλαμπεν ἐκ τῆς καθαριότητος!
Ὁ μέλας τοῖχος εἶχε καταστῇ λευκόςτα-
τος, αἱ ἀμφιβόλου χρώματος θύραι εἶχον